

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **Ł.G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 24 marca 2026 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2025 r., sygn. akt IV Ka 430/25, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 21 lutego 2025 r., sygn. akt VI K 1217/24, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wstrzymać wykonanie wobec skazanego Ł.G. wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2025 r., sygn. akt IV Ka 430/25, w zakresie, w jakim utrzymano w mocy karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 21 lutego 2025 r., sygn. akt VI K 1217/24.

UZASADNIENIE

W dniu 5 grudnia 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego Ł.G. od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2025 r., sygn. akt IV Ka 430/25, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego

Poznań - Nowe Miasto i Wilda z dnia 21 lutego 2021 r., sygn. akt VI K 1217/24, w której zawarto wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k.

Wniosek obrońcy jest zasadny.

Suspensywność zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym ma charakter wyjątkowy, jedynie w szczególnych przypadkach dopuszczalne jest wstrzymanie zaskarżonego kasacją rozstrzygnięcia. Wyrok posiadający atrybut prawomocności co od zasady podlega bezzwłocznemu wykonaniu (art. 9 § 1 i 2 k.k.w.). Regulacja ta bazuje na przyjęciu, że rozstrzygnięcie to korzysta z domniemania prawidłowości (*res iudicata pro veritate habetur*). Z kolei implikacją tego założenia dla postępowania zainicjowanego wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia – którego przedmiot stanowi weryfikacja prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończącego postępowanie, którym poddano kontroli wyrok sądu I instancji – jest to, że wniesienie kasacji nie wstrzymuje w sposób automatyczny wykonania prawomocnego rozstrzygnięcia. Przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie precyzuje przesłanek skutkujących wstrzymaniem wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia (lub innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji). W judykaturze przyjmuje się jednak, że wstrzymanie wykonania orzeczenia możliwe jest co do zasady w razie kumulatywnego zmaterializowania się dwóch kryteriów. Po pierwsze chodzi o to, że ocena zarzutów wyartykułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia (dokonana wyłącznie na potrzeby rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wydania rozstrzygnięcia o charakterze incydentalnym, a zatem mająca charakter przedwstępny) pozwala już *prima facie* na stwierdzenie wysokiego prawdopodobieństwa ich zasadności oraz postawienia - w miarę kategoriycznej - prognozy co do możliwości uwzględnienia zarzutów kasacyjnych przez Sąd Najwyższy. Niezbędne jest więc ustalenie, że postawione orzeczeniu sądu odwoławczego zarzuty (i argumentacja zaprezentowana na ich poparcie) w kasacji dają asumpt do przyjęcia poglądu o niewątpliwiej wadliwości zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego. Po wtóre wskazuje się na to, iż autor wniosku powinien wykazać, że wykonanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla skazanego. O zastosowaniu tej instytucji

powinna przesądzać ranga zarzutów kasacyjnych i bardzo wysoki stopień prawdopodobieństwa uchylenia orzeczenia, przy jednoczesnym uznaniu, że jego wykonywanie przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby właśnie wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla osoby, której orzeczenie dotyczy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 30.12.2024 r., II KK 524/24; z 9.10.2024 r., I KK 346/24 oraz z 17.9.2024 r., V KK 368/24). Przy analizie potrzeby wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia w związku z wniesieniem kasacji posiłkowo należy posługiwać się także rezultatem oceny, czy ewentualne wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia zarzutu bądź zarzutów sformułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia doprowadziłoby do wydania przez najwyższą instancję sądową orzeczenia skutkującego potrzebą odstąpienia od wykonywania wobec skazanego orzeczonej w stosunku do niego kary (czy środka karnego albo innego środka przewidzianego przez ustawę orzekałego w postępowaniu karnym).

Nie przesądzając obecnie treści rozstrzygnięcia, które po merytorycznym rozpoznaniu kasacji zapadnie w niniejszej sprawie i finalnej oceny zaprezentowanych w niej zarzutów, należy stwierdzić, że wstępna analiza zarzutów postawionych w kasacji obrońcy Ł.G., a dotyczących ustalenia zaistnienia podstaw do zastosowania art. 31 k.k., dokonana przez Sąd Najwyższy jedynie w ograniczonym zakresie, bo tylko w płaszczyźnie niezbędnej dla rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wyłącznie na użytek rozpoznania tego wniosku — upoważnia do wyrażenia poglądu, że zarzuty znajdują podstawy merytoryczne. Wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia uwzględniono więc, ale jedynie w ograniczonym zakresie przedmiotowym, tj. co do wykonania orzeczonej względem skazanego kary łącznej pozbawienia wolności.

Istotnym elementem, który zdecydował o uwzględnieniu wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności jest treść odpisu postanowienia Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 7 maja 2010 r., sygn. akt IV R Ns 21/10, w którym potwierdzono fakt, że Ł.G., syn R. i L., urodzony w dniu [...] 1984 r. w P., jest osobą ubezwłasnowolnioną całkowicie (dokument nadesłano na żądanie Sądu Najwyższego w dniu 20 marca 2026 r. – k. 33 - 34 akt SN).

Z tych też powodów postanowiono jak w sentencji.

[WB]

[r.g.]